

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 779/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., zastúpeného JUDr. Václavom Jaroščiakom, M. Rázusa 14, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 5 C/318/2012 z 10. júna 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 172/2014 z 28. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2014 doručená sťažnosť R. Č. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C/318/2012 z 10. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 172/2014 z 28. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C 862/2001 z 26. februára 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 161/2009 z 15. októbra 2009 zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi... ním uplatnenú pohľadávku vo výške 33 525,86 € (1 010 000 Sk) spolu s príslušenstvom z titulu kúpnej zmluvy zo 4. mája 1998, predmetom ktorej bolo osobné motorové vozidlo značky Audi A6 Quatro. V ďalšom sťažovateľ návrhom podaným na okresnom súde 11. decembra 2012 žiadal okresný súd o povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej právnej veci vedenej pod sp. zn. 9 C 862/2001. Uvedený návrh okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 318/2012 z 10. júna 2013 zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím uznesením sp. zn. 7 Co 172/2014 z 28. mája 2014 potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. V ostatnom podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti predostiera ústavnému súdu svoju podrobnú analýzu skutkových okolností jeho právnej veci, ponúka vlastné hodnotiace súdy a doporučuje z nich vyvodiť preň priaznivejšie zhodnotenie skutkových okolností v podobe vrátenia veci na nové/ďalšie konanie až prvostupňovému súdu. Svojou argumentáciou atakuje nielen rozhodnutia všeobecných súdov v konaní podľa § 228 a nasl. OSP, ale aj v pôvodnej a právoplatne skončenej právnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 862/2001. Sťažovateľ zastáva názor, že „... *odvolací súd je povinný zaoberať sa, a predovšetkým skúmať, analyzovať, dokazovať a vysporiadať sa s jednotlivými novo uvedenými odvolacími dôvodmi, ktoré neboli predmetom prerokovania pred prvostupňovým súdom. A keď na odvolacie dôvody neprihliada, mal by vo svojom rozhodnutí cez riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia zodpovedať prečo na ne neprihliada. Inak jeho rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti.*“. Nosná argumentácia sťažovateľa je teda koncentrovaná k tomu, že „... *odvolací súd v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení, odvolacie (nové) dôvody uvedené sťažovateľom, nijakým hodnoverným a právne*

relevantným spôsobom neanalyzoval, neskúmal, nedokazoval, ani nepreveroval ich hodnovernosť či možnú pravdivosť. V konečnom dôsledku možno skonštatovať, že súd sa s novo vzniknutým vplynutým skutkovým a právnym stavom veci právne relevantne určite nevysporiadal, a vady mu vytknuté sťažovateľom nijakým spôsobom neodstránil ani neodôvodnil ich existenciu/neexistenciu.“. Inými slovami, sťažovateľ odvodzuje porušenie ním označených práv od skutočnosti, že považuje „Záver porušovateľa, že... nebola daná existencia niektorého z dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p... sa irelevantné, nijakým spôsobom nepreukázané, riadne neodôvodnené a predovšetkým za arbitrárne. Predovšetkým vyslovený záver, že výpoveď svedka... nemožno subsumovať pod dôvod uvedený v § 228 ods. 1 O.s.p písm. a/... má za to, že novo vplynuté skutočnosti týkajúce sa svedectva o zaplatení kúpnej ceny za predmetné vozidlo sú skutočnosti resp. nové dôkazy, ktoré sú spôsobilým dôvodom obnovy konania, ktorými je možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže mať a znamenať... priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Svedectvo... v tejto predmetnej veci, možno považovať za dôkaz, ktorý... sťažovateľ v pôvodnom konaní nemohol bez svojej viny použiť, pretože vyšiel najavo až v čase po vynesení rozhodnutia vo veci samej a sťažovateľ o takomto dôkaze nemal v čase pôvodného konania vedomosť.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „... sťažnosť prijal na prerokovanie a po jej prerokovaní vyslovil, že:

Krajský súd Žilina uznesením č.k.: 7Co/172/2014-72 zo dňa 28.05.2014... porušil ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo domáhať sa svojho práva na nestrannom a nezávislom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a jeho základné ľudské právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k.: 7Co/172/2014-72 zo dňa 28.05.2014, a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline je povinný navrhovateľovi zaplatiť... náhradu trov konania...“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II. A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

6. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej

prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

7. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu v právnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Krajský súd v uznesení sp. zn. 7 Co 172/2014 z 28. mája 2014 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti uzneseniu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1 O.s.p., ktoré v zmysle § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s náležitým a presvedčivým odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie jeho správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, prislúchajúceho spisového materiálu a po vyhodnotení tvrdení účastníkov v odvolacom konaní dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.

Návrh na obnovu konania môže účastník podať len z dôvodov výslovne uvedených v § 228 ods. 1 O.s.p. Týmito dôvodmi sú skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré účastník bez svojej viny (tzn. nevedel o nich) nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ

môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podmienkou pre uplatnenie nových skutočností a dôkazov je, že tieto museli existovať už v pôvodnom konaní, t.j. nemohli vzniknúť až po jeho právoplatnom skončení. Pri nových rozhodnutiach sa splnenie tejto podmienky nevyžaduje. Ďalším dôvodom je, že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pri tomto dôvode obnovy konania dôkazy nielen museli existovať už v pôvodnom konaní, ale účastník ich musel aj navrhnúť, resp. sa súd o ich existencii dozvedel inak, ale z akéhokoľvek dôvodu ich vtedy nebolo možné technicky vykonať.

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (*iudicium rescindens*) súd skúma, či je obnova konania procesné prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo je obnova konania procesné prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (*iudicium rescissorium*) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Odvolačný súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že v tomto prípade nebola daná existencia niektorého dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. Výpoveď svedka... nemožno subsumovať pod dôvod uvedený v § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže pre navrhovateľa návrhu na obnovu konania znamenať priaznivejšie rozhodnutie vo veci a súčasne má byť splnené, že ide o dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Odvolačný súd konštatuje, že odporcom označený dôkaz nemôže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Tvrdenia svedka... o osobnom tvrdení pôvodného navrhovateľa sú nepreukázateľné. S poukazom na výsledky dokazovania v konaní 9C/862/2001 krajský súd konštatuje, že okresný súd vykonal v pôvodnom konaní vo veci dostatočné dokazovanie a z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil jednoznačný a správny právny záver. Krajský súd nepokladá výpoveď svedka... za presvedčivú a vierohodnú. Vzhľadom na uvedené, odporcom navrhnutý dôkaz nemôže pre neho v konaní

znamenat' priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko ide o výpoveď o osobnom tvrdení navrhovateľa v pôvodnom konaní, ktorý sa nemôže brániť a vyvrátiť dané tvrdenie, nakoľko tento zomrel.

Pokiaľ odporca v odvolaní vyčítal okresnému súdu, že dospel k nesprávnemu právnemu názoru ohľadom svedkyne..., krajský súd považuje toto tvrdenie za bezvýznamné. Výsluch manželky odporcu... nemožno subsumovať pod dôvod uvedený v § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Pri tomto dôvode obnovy konania dôkazy nielen museli existovať už v pôvodnom konaní, ale účastník ich musel aj navrhnúť, resp. sa súd o ich existencii dozvedel inak, ale z akéhokoľvek dôvodu ich vtedy nebolo možné technicky vykonať. V danom prípade bolo možné výsluch manželky odporcu technicky vykonať, ale nebol vykonaný z dôvodu, že ide o účelového svedka, ktorý má právny záujem na výsledku konania. Uvedené skutočnosti o výsluchu manželky platia rovnako aj pre toto konanie.

Odvolocia námietka odporcu, ktorou vytýkal okresnému súdu záver, že postupom prostredníctvom obnovy konania by sa mohol domáhať revízie právoplatne skončeného konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, ktorého dôkazy súd v pôvodnom konaní nevykonal, avšak potom by obnova konania plnila účel dovolacieho konania je nedôvodná. Odvolateľ namietal len časť vety v rozhodnutí, ktorá sa pre neho javí priaznivejšia. V odôvodnení okresný súd uvedenú skutočnosť spomenul, z obsahu však vyplýva, že sa snažil zdôrazniť rozdiel medzi obnovou konania a dovolaním.

Krajský súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je riadne odôvodnené, nie je arbitrárne. Úvaha okresného súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov vzniknutých v súvislosti s odvolacím konaním. Trovy dovolacieho konania mu však nevznikli, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.»

12. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 Co 172/2014 z 28. mája 2014 s uznesením okresného súdu sp. zn. 5 C/318/2012 z 10. júna

2013 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia:

„Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia len vtedy, ak ich účastník, ktorý obnovu navrhuje, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a súčasne môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa obnovy priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočnosti, ktorá je súdu už známa. Nemožnosťou použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní, nie je mienená len možnosť označiť dôkaz, ale aj nemožnosť predložiť ho účastníkom konania súdu. Je predpokladom obnovy konania podľa § 228 ods. 1) písm. a) Osp., aby dôkazy, ktoré tu v dobe pôvodného rozhodovania už existovali, nemohol účastník bez svojej viny použiť. Použitie dôkazu zo strany účastníka spočíva vtom, že účastník splňal zákonom uloženú povinnosť (§101 ods. 1) Osp.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky. Okolnosť, či súd tieto dôkazy vykonal a či z nich vyvodil zistenie skutkového stavu pre svoje rozhodnutie, neznamená teda možnosť alebo nemožnosť účastníka použiť dôkazy v konaní. Pri inom výklade znenia obsahu a účelu § 228 ods. 1) písm. a) Osp. by sa totiž cestou obnovy konania mohol domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (právom, či neprávom) nepovažoval za rozhodujúce a preto ich nevykonal. Takto by obnova konania plnila účel dovolacieho konania (uznesenie NS SR z 11.2.2010 sp.zn.4Cdo/18/2010).

Odporcom teraz tvrdený dôkaz je zjavne nespôsobilý k tomu, aby súd na povolenie obnovy konania vyhovel. Súd považoval výpoveď svedka... za nevierohodnú, účelovú, nakoľko ide o priateľa odporcu a táto výpoveď je jednoznačne v rozpore so zisteným skutkovým stavom vo veci 9C/862/01, najmä s výpoveďou pôvodného navrhovateľa..., ktorý v čase podania návrhu na obnovu konania bol už mŕtvy a nemohol sa preto k tomuto dôkazu vyjadriť a brániť tak svoje záujmy. Navrhovateľ v konaní sp.zn.

9C/862/01 podal návrh z dôvodu, že mu nebola vyplatená kúpna cena 1.100.000,-Sk za odpredané vozidlo odporcovi, pričom počas celého konania zotrval na podanom návrhu, na svojich písomných a ústnych vyjadreniach, ako aj na vyjadreniach svojej právnej zástupkyne. Tvrdenia navrhovateľa boli v konaní preukázané, na základe čoho súd jeho návrhu vyhovel a rozsudok bol potvrdený aj KS v Žiline, ktorý konštatoval vo svojom rozhodnutí, že sa plne stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom a za vyčerpávajúce považoval aj dôvody, ktorými OS napadnutý rozsudok zdôvodnil. Ako mal súd preukázané v pôvodnom konaní, účastníci konania (až do tohto sporu) boli veľmi dobrými priateľmi, navzájom si dôverovali, preto ani... nedal spísať kúpnu zmluvu advokátovi, ani inému právnikovi. Navyše majetkové pomery... boli veľmi dobré, nebol odkázaný nato, aby sa súdil s odporcom pre nezaplatenú kúpnu cenu za auto, ak by mu ju odporca zaplatil. Súd je taktiež toho názoru, že navrhovateľ obnovy konania využil skutočnosť, že... je mŕtvy a navrhovateľ obnovy konania by takýto návrh nepodal, keby... žil, pretože tento by v konaní o obnovu konania jednoznačne žiadal návrh zamietnuť a taktiež svedok... by nešiel svedčiť, nakoľko by prišiel o dobrého zákazníka.

So zreteľom na vyššie uvedené možno vysloviť záver, že podmienka pre povolenie obnovy konania splnená nebola, nakoľko odporcom uvádzaný dôkaz nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania.

Právny zástupca navrhovateľa obnovy konania na pojednávaní uviedol, že dôkaz, t.j. výsluch svedka..., môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie v predmetnej veci v prospech navrhovateľa, najmä v spojení s navrhnutým dôkazom a to výsluchom svedkyne manželky navrhovateľa, ktorá bola prítomná pri vyplácaní predmetnej kúpnej ceny. Súd poukazuje nato, že výsluch svedkyne, manželky odporcu bol v pôvodnom konaní ako dôkaz navrhnutý, ale súd ho nevykonal z dôvodu, že ide o účelového svedka, ktorý má právny záujem na výsledku konania, nakoľko pokiaľ je odporca povinný na základe rozsudku 9C/862/01 plniť navrhovateľovi, resp. v súčasnosti už jeho dcére, bude plniť z majetku, ktorý patrí do BSM. Takýmto postupom prostredníctvom obnovy konania by sa však mohol domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, ktoré dôkazy súd v pôvodnom konaní nevykonal, avšak potom by obnova konania plnila účel dovolacieho konania, pričom každý z týchto mimoriadnych opravných

prostriedkov je Osp. upravený odlišne i keď ich spoločným účelom je náprava nesprávneho právoplatného rozhodnutia.“

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (taktiež aj v kontexte dôvodov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné

a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania jeho právoplatne skončenej právnej veci. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý v konaní pred každou súdnou inštanciou ponúka vlastné zhodnotenie vykonaných dôkazov a dožaduje sa iného, preň priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

15. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v kontexte dôvodov vyplývajúcich aj z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd hodnotí ním predostreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd stabilne zdôrazňuje, že základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

17. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie však nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom.

18. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. III. ÚS 117/09).

19. V ďalšom ústavný súd konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

20. Z judikatúry ESĽP možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESĽP Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

21. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 228 a nasl. OSP nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej

príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu (v okolnostiach merita veci aj napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.). Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2014